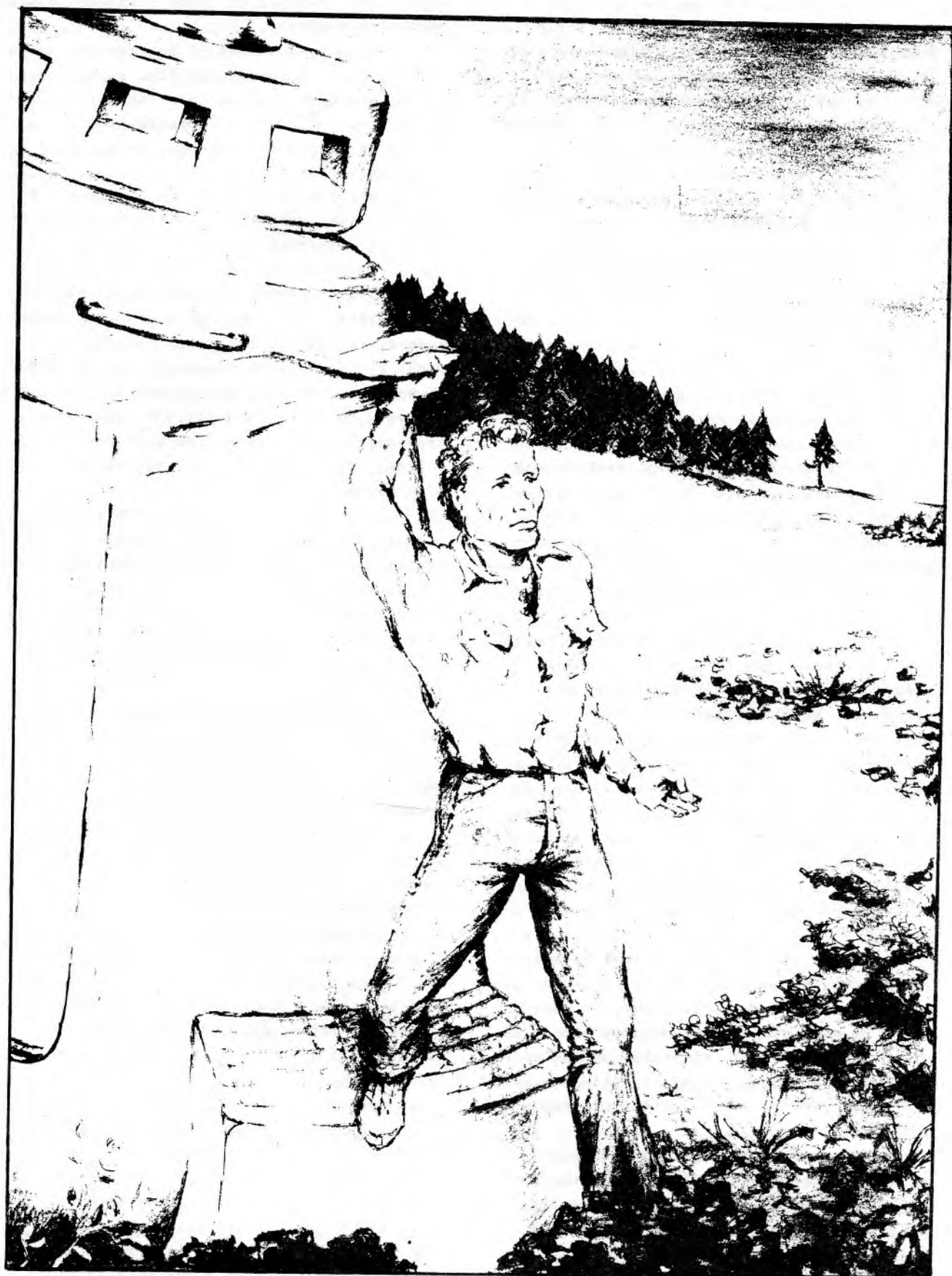

"Podávám zde svoji osobní výpověď. Zahrnuje množství věcí, které provždy pominuly, ale nemohu o nich mluvit jinak, než s použitím slov, jimiž jsme všechny ty pominuvší věci nazývali."

Jonh Wyndham

C.B.K.

Probuzení vypadalo docela normálně, i když vědomí se mi vracelo jen pomalu a z povzdálí. Otevřel jsem oči a koukal jsem na kovové matné stěny Kronexu, protože, abyste mi rozuměli, já vůbec nechápal a ani netušil, kdo jsem, kde jsem a také proč jsem. Postupně mi to ale začínalo docházet.

Upřímně vzato, neměl jsem pocity právě nejslavnostnější, ačkoliv podle všech reportáží a vůbec dostupných pramenů jsem je měl mít obzvlášť velkolepé. Vzpomněl jsem si na to, že Jurij Gagarin si prý během letu kolem Země zpíval, jenže já jsem se věnoval spíše jiným záležitostem, a přiznám se, že byly přízemní a obyčejné, protože mi bylo zle nedobře od žaludku, a to dost silně.

Teprve po několika minutách jsem si začal uvědomovat, že musím zjistit, kde a kdy se to vlastně vyskytuje. To byl tedy první červíček, který se začal prokousávat jablíčkem mého myšlení. Takže jsem odjistil otáčení křesla v Kronexu, otočil křeslo o sto osmdesát stupňů tak, abych snáze mohl odšroubovat hlavní uzávěr dveří, zhasl jsem uvnitř světlo a pak pomalíčku začal dveře otvírat.

Srdce mi bilo jako symfonický orchestr parních kladiv, ale říkejte si co chcete, zvědavost je náramně silná a houževnatá vlastnost. Abych vás zbytečně nenapínal, do Kronexu vnikl venkovní vzduch a byl na první nadechnutí velice příjemný a vlahý. Venku byla tma. Vlastně bylo šero, ale já jsem měl oči stále ještě přivyklé vnitřnímu osvětlení Kronexu, a tak se mi zdálo, že je venku tma. První, co jsem vůbec uviděl, bylo souhvězdí, kterému se na celém světě říká Velká medvědice, pouze u nás v Československu Velký vůz.

Já jsem ovšem o těch názvech nehodlal příliš dlouho přemýšlet. Velký vůz mrkal jako za mých dob a mně bylo jasné, že jsem pořád na naší staré dobré matičce Zemi. Asi mi to nebudete věřit, ale tahle skutečnost mi udělala ohromnou radost. Vylezl jsem ven, složil si ruce na prsou a začal se rozhlížet kolem sebe.

Moc toho vidět nebylo, jen na jedné straně bylo nebe světlejší a mírně narůžovělé, z čehož jsem usoudil, že právě svítá. A taky že svítalo, dost rychle. Rozhodně rychleji, než jsem byl normálně zvyklý.

Jenomže o tomhle jsem moc neuvažoval, jen v podvědomí mi bleskla myšlenka, že by ten vizuální efekt mohl způsobit Kronex,

třeba tím, že nějak dobíhalo cestování časem nebo něco takového.

Klidně jsem se vrátil do Kronexu, vytáhl z jedné malé skříňky Hasselblad s příslušenstvím, abych si, jen co bude lépe vidět, udělal cvičně pár snímků. Prozatím jsem se rozhlížel po krajině a pokoušel se zjistit, kdeže to vlastně jsem.

Okolní příroda byla, skoro by to tak šlo nazvat, typicky česká. Ale takhle to vypadá leckde jinde na světě. Zvlněný terén, sem tam nějaká louka a hájek, pár mrňavých keřů a přibližně dva kilometry ode mne vpravo začínal nějaký větší les - dál nevím, natolik dobře zase vidět nebylo. Tohle byl ale jen ten první, rychlý a hodně všeobecný pohled, protože vzápětí jsem si začal uvědomovat další skutečnost, že je totiž kolem mne plno všelijakých děr, výmoldů a rozbitých kusů země, rozervané části louky a krátery jako po výbuchích granátů.

Hlavou mi proběhla ošklivá myšlenka o atomové válce, která v budoucnosti, vlastně hergot v minulosti, způsobila zpuštění těchto planety. A já jsem teď tady docela sám, bůhví kolik rentgenů jsem dostal do těla za tu chvíli, co jsem venku. Napadlo mě také, že tím by byly krásně zodpovězeny všechny Pavlovy úvahy o tom, že je to divné, když nás stále ještě nikdo z budoucnosti nenavštívil, máme-li už my přístroj na cestu časem. No bodejď, říkal jsem si, bodejď by nás někdo navštívil, když mezitím byla atomová válka a lidé se buď vymlátili úplně, anebo úplně ne, ale těm pár človíčkům, kteří zbyli, asi není moc do zpěvu. Jestli tu opravdu někde jsou, tak mají určitě dost starostí a problémů. Sháněním potravy počínaje a výrobou provizorních léků konče. Pochybuji, že jim na vymýšlení Kronexu zbývá čas.

Byly to úvahy dost neradostné, to mi můžete klidně věřit. Opravdu jsem nevěděl, alespoň v ten moment, co tu vlastně budu celé ty tři dny dělat. Jenomže to se už slunce chystalo vykoupnout nad obzor a já jsem začínal vidět stále lépe. A jak jsem lépe viděl, tak mě udivila jedna věc. Vyrvaná půda, díry po granátech a vůbec všechen ten poválečný binec, co byl kolem mne, to všechno vypadalo hodně čerstvě.

Klekl jsem si u jednoho kráteru a rukama zajel do hlíny. Byla sypká a určitě takhle neležela dále než několik málo dní. Takže...

Takže ta válka, nebo co to vlastně je,

právě probíhá. I když to budete obracet jak se vám zlíbí, ani tahle vyhlídka není nijak příjemná. Ale díky alespoň za posílení naděje, že nejsem na tom našem globu úplně sám.

Do téhle mých úvah najednou něco prasklo. Zvednu hlavu a v dálce přede mnou velkým obloukem ve vzduchu letěla světlice. Bílá, oslnivě jasná, táhla za sebou chvost světle červeného dýmu. Takže sám určitě nejsem, to dokazovala bezpečně světlice, ale otázek se stejně rojilo dost. Předně, jestli je válka, tak kdo válčí s kým, proč a za co, a také, samozřejmě, na čí straně budu, protože stará zkušenost říká, že když si dva národy dávají do nosu, jsou oba protivníci kdykoli schopni dokázat, že pravdu mají právě oni a že zrovínka jim jde výhradně o svobodu a čest, zatímco ti druzí jsou zvrhlí nekulturní padouši, kteří jim již dlouhá léta dělají nebetyčné příkoří. Dějiny téhle zkušenosti dávají za pravdu. Ono je a zůstane skutečností, že třeba Turci mlátili křesťany ve jménu božím, protože chtěli nastolit správnou víru a vymýtiti nevěřící psy, zatímco křesťané mlátili Turky ve jménu božím, protože taky chtěli nastolit tu správnou víru a vymýtiti nevěřící psy.

Jenže teď to bude asi o fous složitější. Ono nás totiž dělí pár století, a když se mi budou něco pokoušet vysvětlovat, tak to bude asi jako kdybych já vykládal kupci Sámovi, proč se vedla druhá světová válka a proč bylo pro Hitlera důležitější, aby dobyl spíše Baku s jeho naftou než třeba obrovský Leningrad.

Na další úvahy jsem neměl čas, protože dříve než se ta světlice doloudala k obzoru, se kolem mne rozpoutalo peklo. Skutečné a opravdické, nic kapesního. Výbuchy a výstřely, svištění a bouchání, randál, až mi pískalo v uších.

Byl jsem zalezlý v jedné díře od granátu, vrtal jsem nosem do země jako krtek. Nestává se mi často, že bych ztrácel smysl pro humor, ale teď mi do smíchu opravdu nebylo.

Jenže nakonec - zvyk je druhá přirozenost a mně po chvíli znatelně otrnulo. Především také proto, že jsem si stačil uvědomit jednu věc: všechny ty střely letěly někam přese mne dozadu. Střílelo se od toho lesíka na druhé straně. Takže já jsem byl v mrtvém pásmu. Bylo mi úplně

jasné, že jde o útok. Ale co dál?

Střelba pokračovala samozřejmě i bez mého přičinění a já se jenom díval. Sice opatrně, ale přce jenom díval.

Potom se před lesíkem, co byl naproti, něco hnulo.

Po celé šířce lesa se náhle objevily jakési nezřetelné body a začaly se sunout ke mně. Vidět je pořádně nebylo, a tak jsem zvedl k očím Hasselblad a točil karuselem na teleobjektivu.

V okuláru jsem je měl jako na dlani.

Mohl bych říci, že jsem polkl nasucho, ale nebylo by to nic nového, protože jsem nasucho polykal už řádnou chvíli; přesto se mi v krku něco stáhlo. Byly to tanky.

Docela obyčejné tanky a vypadaly jako ty, které jsem znal z válečných filmů. Moc se za tu dobu nezměnily, skoro bych předpokládal, že mohly udělat větší vývojový skok. No, třeba jedou na plutonium, jsou naváděny radarem a mají místo kanónů laserová děla, ačkoliv to spíše ne, protože děla střílela docela normálně, stejně jak jsem to znal z kina.

Je ovšem drobný, nevelký rozdíl mezi tím, když sedíte v kině, bombón v puse, a koukáte se na film, a mezi reálem, který jsem prožíval.

Tanky jely a blížily se, já jsem se díval hledáčkem Hasselbladu. Byly vidět čím dál tím lépe a najednou jsem si uvědomil, co to vlastně mají za výsostné znaky. Byly to bílé pěticípé hvězdy s takovými křídélky na bocích, prostě výsostné znaky armády Spojených států. Takže tohle se dochovalo.

Až mě v té mizérii ten znak potěšil jako něco, co znám z dřívějšíka. Byl to sice trochu paradox, ale já byl opravdu potěšen. Jenže mě hnedka začínalo zajímat, na koho vlastně Amíci útočí. Myšlenka, že bych mohl být jen na střelnici, se mi sice hlavou mihla, to je pravda, ale zase jsem ji odehnal. Bezprostřední důvod jsem k tomu neměl žádný, ale ten útok vypadal více než sugestivně.

Začal jsem se o to, proti komu vlastně útočí, zajímat vážněji. Našel jsem si místo na protější straně kráteru, ve kterém jsem byl zalezlý. V rozhledu mi poněkud bránilo těleso Kronexu, který stál pár kroků ode mne.

No ovšem, Kronex....připomenul jsem si svou absurdní situaci, hrůza jen po-

myslet. Proč mě sem poslali na tři dny?. Teď se ukazuje jaký to byl nesmysl. Tak tři minuty by stačily, prakticky jen co bych omrkl situaci a zase se vrátil zpátky. Jen se kouknout a vypadnout. Velice nás těšilo, máte to tady neobyčejně pěkné, a hned zas hupky dupky domů. Jenomže ne, to musí být na tři dny. Jestli tady přežiju jen pětinu stanovené doby, tak to bude pořádný důvod k oslavám. Pokud se vrátím zpátky živý, opiju se do nemoty, to je na beton.

Je štěstí, že Kronex docela slušně zapadal do okolí, jeho aerodynamické tvary se v tom rumrajtu příliš nevyjímal. Horší bude, až si ho jedna nebo druhá strana všimne a začne Kronex považovat za nějakou tajnou zbraň nepřítele. Otočí sem svoje kanóny a pěkně to tady do základů přeorají.

Jsem v tom až po uši a asi se z toho opravdu nedostanu. Úplně nejlepší by bylo hezky se sebrat a pokusit se od Kronexu zdrhnout co nejdál. Jenomže přesně tohle se mi vůbec udělat nechtělo, vždyť Kronex byla Ariadnina nit, která se táhla bludištěm století až do našeho času.

Za naší přítomnosti sice děláme všechno pro to, abychom otrávilí ovzduší smogem a z vodovodu nám pomalu spíší tečou různé chemické roztoky, kolem je jeden infarkt za druhým a ještě milión věcí, na které houfně denně nadáváme, ale přece jenom u nás alespoň nelétají granáty, což mi právě v této chvíli připadalo nejdůležitější ze všeho.

Konečně jsem našel výhodné místo ve svém improvizovaném úkrytu a snažil se objevit, po kom Američané vlastně střelí.

Díval jsem se ve směru palby přes teleobjektiv Hasselbladů, ale zatím jsem jejich protivníky neobjevil.

Teď se tam konečně začalo něco hýbat. Brzy jsem poznal, že to jsou také tanky, jenže výsostné znaky jsem na tu dálku nemohl rozeznat. A bylo dost pravděpodobné, že je stejně nebudu znát a nic mi neřeknou.

Tanky jely přímo proti mně. No, tedy, hurrá. Museli mě poslat zrovna do téhle doby? Kdybych tady byl o hloupých čtrnáct dní později, ocitl bych se někde v týlu a mohl jsem mít pokoj. Kruci. Tomuhle říkám smůla.

Tanky se dost nemilosrdně přibližovaly, hlavně ty americké, což bylo trochu štístko, neboť být přesně v místě, kde se

obě hory železa setkají, opravdu nevím, jak by to se mnou dopadlo.

A tanky se zvětšovaly, až jsem jejich znaky konečně poznal.

To, co jsem uviděl, mi dokonale vyrazilo dech. A asi do smrti nepochopím, kde jsem vzal tu ohromnou představivost, že jsem si v té chvíli dokázal dát všechno dohromady a vytvořit z toho jediný možný správný závěr: na tancích jedoucích proti americkým byly totiž černé, bíle olemované kříže, výsostné znaky hitlerovského vermachtu - a já nebyl s Kronexem o dvě stě padesát let napřed, ale o čtyřicet let pozadu, někde uprostřed druhé světové války.

Tak. A může mě těšit, že vím, v které době jsem.

Na tři dny.

Zatočila se mi hlava a byl jsem z toho ohromně špatný. Tak špatný, že jsem sjel po zadku dolů, doprostřed toho trychtýře. Bylo mi fantasticky zle. Myslím psychicky zle, protože jinak jsem byl v pořádku. Chvilku, ale jenom malou chvilku jsem se snažil uvažovat o tom, proč jsem v letech čtyřicátých dvacátého století, a ne v roce 2234, kam jsem byl, pokud vím, odeslán.

Jenomže uvažovat na tohle téma bylo naprosto zbytečné, protože když se to tak vezme, o Kronexu jsem věděl jen málo. A jestli je tohle překvapení pro ty, kdo Kronex vymýšleli a konstruovali, a ono to překvapení pro ně bude, pokud se o tom vůbec dozvědí, tak já jim na to odpověď stejně nenajdu. Je jisté, že všichni tvrdili, že se do minulosti nejde dostat, a podle všech úvah to bylo logické, jenomže já byl momentálně ve druhé světové válce. Proto ty znaky! Už jsem se divil, že by se něco takového zachovalo do třicátého století.

Jenže ve kterém roce války vlastně jsem?

To se dalo alespoň přibližně určit. Američané vstoupili do války po přepadení Perlové zátoky spojenci fašistického Německa Japonci koncem roku 1941. Nejdříve se s Němci mlátili v Africe, v roce 1943 s nimi bojovali i v Itálii. Na jihu jsem ale určitě nebyl, takže mi zbyl pouze rok 1944. Někdy potom, kdy se Anglo-američané vylodili v Normandii.

To bylo, pokud jsem si pamatoval, někdy v polovině roku. Vzhledem k teplotě vzduchu mohla být druhá polovina léta. Konfrontací tankových divizí obou stran bylo během války dostatek, ale jedno vím jistě - velká tanková bitva, kterou svedl Hitler s Američany v Ardenách, to být nemohla, protože jednak těch tanků nebyl zas tak moc velký počet, a jednak se bitva uskutečnila v zimních měsících, a po sněhu nebo alespoň mrazu tu nebylo ani známky.

A i když se přitom asi mám červenat, tak to je to jediné, co o problematice vím; jak jednotlivé dílčí bitvy probíhaly si nepamatuji a pochybuji, že by to někdo mohl jen tak z hlavy znát, aniž by byl erudovaným odborníkem.

Jedno je jisté, Hitlerovi již mnoho času nezbývá. Rozhodně však více, než jen tři dny. Jenže mně jde právě o nejbližší tři dny, celkem o dvaasedmdesát hodin, z čehož tři už mám za sebou.

Seděl jsem uprostřed toho trychtýře a měl jsem chuť prostě čekat, jak se věci vyvinou, ovšem úvahy o tom, že Kronex by mohl být považován za nějakou zbraň nepřitele, stále platily. Takže musím jednat.

No, já jsem nikdy příliš dlouho neuvážoval, když šlo o to, vyvinout nějaké úsilí. Vyletěl jsem z díry jako sysel a už jsem byl zpátky v Kronexu.

Přece jen mám nějaké povinnosti k těm, kteří mě sem poslali, a tak jsem napsal pár slov o svých nečekaných pozorováních, i o tom, co si myslím, a datoval jsem to časem, který uplynul od přistání. A aby neměli pochyby o mé přičetnosti, vy počítal jsem jim vedle textu složený zlomek, nejobtížnější, na jaký jsem se v téhle situaci zmohl.

Papír jsem šoupnul do protipožární schránky a přidal i exponovaný film, jen tak z pilnosti. Nikdo nemůže vědět, a já nejméně, jestli se za tři dny budu vracet Kronexem zpátky, ať tedy mají alespoň nějakou zprávu.

Snad jsem udělal pro své přátele dost a musím myslet už jenom na sebe.

Z ložního vybavení Kronexu jsem vytáhl bílý povlak na přikrývku, chvíli jsem hledal nějakou tyč nebo něco takového, co by posloužilo jako žerď praporu, ale nic jsem nenašel. No nevadí.

Pomalů jsem se začal plížit z Krone-

xu ven. Kanonáda trochu polevila.

Chudák Pavel, co tomu asi řekne? Celou dobu tvrdí všichni, že to do minulosti nejde, pak si vleze jednou do Kronexu pan Hrza, a hopla, už je uprostřed druhé světové války.

Vylezl jsem ven, opřel se zády o Kronex, tak aby mě kryl ze strany od Němců, a začal jsem mávat tím bílým hadrem.

Jak může dlouho trvat, než mě uvidí? Americké tanky nebyly daleko, viděl jsem je zřetelně pouhým okem.

Snažil jsem se upozornit na sebe asi tak minutu. Pak náhle, ne že by si mě snad někdo všimnul, přehnaly se nade mnou v malé výšce, jen několik set metrů, čtyři letky tryskových stíhaček. Letěly směrem na Němce, dost svižně, protože zvuk měl za nimi zřetelné zpoždění. Vydávaly nesmírný hluk a řev, který mě přibíl k zemi a rval mi uši.

Snad tři minuty jsem se z toho vzpamatoval, ale pak jsem zase začal vesele mávat tím hadrem. Stíhačky jsem znal, to jsem věděl naprosto jasně, jenom jsem si nemohl vzpomenout odkud.

Bílým hadrem jsem ani na chvíli nepřestal mávat, protože upozornit na sebe, byla pro mě nyní stěžejní věc.

Tak všimnou si mě už?

Došlo i na to.

Jenže to proběhlo jinak, než jsem čekal.

Tanky jely dál, jako by se nechumelilo a byly ode mne tak dvě stě metrů. Střílelo se teď už dost málo, sem tam nějaká rána, klid rušil spíše hukot motorů, pokud se tedy vůbec dá v takovémhle případě o klidu mluvit.

Do toho všeho se ozval hlas.

Nemohu napsat hromový, protože hromový si nějak podvědomě spojuji s basem a tohle byl poměrně vysoko laděný melodický baryton. Ale síla hlasu byla fantastická, hřměl kolem mne a hučel a hlomozil tak strašlivě, že jsem vůbec nedokázal určit, zda přichází z té či oné strany.

Hlas podivně rozladěným tónem, ve kterém se ozýval vztek, jehož intenzita byla ohromná, řekl:

"Všechno stát!"

Bylo to, jako kdyby promluvil bůh, protože na ta slova okamžitě přestaly pálit děla i kanóny, tanky se zastavily a vyply motory a nastalo ticho, skutečné a opravdové ticho.

To bylo něco, co jsem nečekal, a byl bych snad ochoten uvěřit, že opravdu promluvil bůh, kdyby onen povel nebyl vyřčen anglicky. Představa, že by bůh byl Angličan, se mi zdála přinejmenším dost nekorektní. Ale do smíchu mi nebylo. Dost často jsem slyšel o tom, že se někdo tváří jako čerstvě vyoraná myš. Nemohu se zbavit dojmu, že jsem v tu chvíli vypadal zrovna tak.

A hlas pokračoval:

"Všechno vypnout!"

Asi začnu na toho boha věřit, protože na ta slova se stalo něco, co mě skoro posadilo na zem.

Modrá a jasná obloha bez jediného mráčku, kterou jsem měl nad hlavou, i velký kotouč ranního slunce, to všechno prostě zmizelo, a místo toho se objevila obloha plná velkých bílých mraků a slunce bylo najednou někde úplně jinde. Původní obloha však nezmizela najednou, ani slunce se neztratilo naráz. Všechno probíhalo na dvě fáze. Nejprve se stará obloha poněkud ztlumila a nová začala prosvítat tou první, a tak v jednom okamžiku svítily na obloze dvě slunce.

Přepadl mě hrozný tísnivý a depresivní pocit, snad to byl jen atavistický pud, který kdesi v nitru přechováváme, protože mozek je schopen reagovat na věci děsivé a třeba i katastrofální, ale nikoliv na věci, které se vymykají normálnímu rozumu, ty prostě zpracovat nedovede. A vidět, jak se předělává obloha a jak se klidně po obloze rozvalují dvě sluníčka, to bylo nad hranice všeho mého chápání. Moje reakce vypadala podle toho, protože jsem jen stál a zíral s otevřenou pusou. Navíc jsem ani neměl čas něco podniknout.

Nade mnou se vytvořila nová obloha s kupami jiskřivě bílých mraků a ve výšce asi sto metrů zářilo šest stříbrných koulí.

Těch sto metrů jsem střelil od boku, protože ono se dost špatně odhaduje, když nemáte správné měřítko nikde po ruce. Co to bylo za koule, to nevím.

Mimoto se děly kolem mě ještě další věci. Zmizela část krajiny, od onoho velkého lesa, ze kterého vyjely tanky, a až k obzoru se udělala nová krajina. Objevily se v ní řady jakýchsi sloupů, dost vysokých, takové příhradové konstrukce, trochu podobné stožárům vysoké-

ho napětí.

A do toho mého zírání se ozval onen strašlivý hlas, o kterém jsem začínal nabývat přesvědčení, že přece jenom přichází shora.

"Jak jste se sem dostal? Co tady děláte?" Pár sekund bylo ticho.

Nějak - spíš podvědomě než logickou úvahou jsem pochopil, že obě otázky patří mně. Jenomže odpovídejte někomu, koho ani nevidíte a ani nemáte ponětí, kdo to je. Copak se mohu rozkročit a zařvat do prostoru, že jsem přišel z budoucnosti?

Ale tazatel snad po mně ani odpověď nechtěl, protože se hned ozval znovu:

"Vyndejte toho chlapa, vyhoďte ho, ať můžeme jet dál!"

Celá tahle jednostranná konverzace se vedla v angličtině, ale upřímně vzato, angličtina měla poněkud divný přízvuk a dost spolykané koncovky. Ne, že bych nerozuměl, ale stálo mě to přece jenom trochu námahy.

Vyndáním toho chlapa myslel pámbičkovský hlas asi mne. Jedna ze stříbrných koulí na obloze, až dosud nehybných jako ozdoby na vánočním stromku, se začala pohybovat.

Pomalou mi to začínalo docházet. Říká pomalu, protože taková duševní kapacita zase nejsem, abych pochopil všechno najednou. A musel jsem se strašlivě zašklebit, když jsem si vzpomněl, jak si mě doma prověřovali tím, že na mě mířili pistolí. Tady na mě vyjeli tanky. Kdyby to tak pan Vodička viděl!

Koule na obloze byly nehybné, jen jedna se ke mně začala pomaličku snášet. Hned jakmile byla níž, rozeznal jsem nad ní rotující listy nějaké vrtule. Ano, byla to helikoptéra a snášela se dolů.

Ta koule nebo bublina byla celá z nějaké průhledné hmoty, snad z plexiskla nebo z něčeho podobného. Bylo v ní několik lidí - seděli v křeslech.

Přistáli nevelkým půvabným obloukem.

Na první pohled se mi zdáli stejní, jak se vyrojili ven, ale to bylo tím, že měli na sobě všichni jednotné oranžové kombinézy, na zádech s velkými bílými písmeny 'T'. Na prsou se na levé straně lesknul jakýsi proužek

s několika drobnými písmeny, nejspíš to mohla být jména nebo jejich zkratky, zatím mi to smysl nedávalo.

Nebyl čas na dlouhé úvahy, obklopili mě velice rychle a chovali se odměřeně.

"Jak jste se sem dostal?"

"Co tady děláte?"

"Jak jste mohl projít uzávěrem?"

"Máte představu, kolik to bude stát?"

"Víte o tom, že kvůli vám nepracuje patnáct tisíc lidí?"

Stříleli na mne otázky jednu přes druhou a vůbec mi nedali možnost odpovědět.

Byli vzteklí a naštvaní, jako by ani odpověď nečekali, nebo spíš jako kdyby je stejně žádná odpověď nemohla uspokojit.

V tom okamžiku si všiml Kronexu. Ale kupodivu se nad ním nijak nepozastavili. Jenom jeden z nich, měl na rameni připevněnou malou skříňku, mírně natočil hlavu a směrem ke krabičce pronesl:

"Šéfe, on tu má nějakou mašinku."

Hromový hlas shůry se zeptal: "Co to je?" Zabodli do mne oči.

"No, neslyšel jste - co to je? Jak se to jmenuje?"

"Kronex," řekl jsem.

Bylo to první slovo, které jsem tady pronesl.

Hlas nahoře mě zřejmě slyšel přes tu krabičku, protože se zeptal:

"To jezdí, nebo létá?"

Chvilíčku jsem přemýšlel. Teď nebyl nejvhodnější čas vykládat něco o způsobu, jak jsem se sem dostal.

"Vlastně obojí, jezdí i létá," odpověděl jsem.

"Nerozumím," ozval se hlas.

"Je to duplex, šéfe," řekl chlapík s krabičkou.

"Jak se sem dostal, Same?"

Kuž se skříňkou na rameni měl na stužce na levé straně prsou napsáno Sam. Byla to tedy jména.

"No, neslyšel jste? Jak jste se sem dostal?" opakoval Sam dotaz.

"To je trochu složitější," říkám, "to se nedá vysvětlit několika slovy. To bych musel složitě rozvádět. Dostal jsem se sem vlastně omylem."

"Jo, to vám budu věřit," řekl Sam.

"Budete muset." Jejich podrážděný tón mě trochu vyváděl z klidu.

"Nebavte se s ním," ozval se hlas, "a vypadněte, musím jet dál, utíkají peníze."

"Jasně, šéfe," odpověděl Sam. "Co s tou jeho potvorou, máme to odvézt s sebou?"

"Nechte to tam, není skoro vidět. A pohyb!"

Než jsem stačil zareagovat, chopili se mě jako profesionální biřící, šoupli mě do té létající koule a už jsme se nesli nahoru.

Jestli mi to prve začalo docházet, tak teď mi to bylo jasné. Byl to gól. Ale abych měl jistotu, přece jsem se zeptal:

"Kde to vlastně jsem?"

Podívali se na mne dost divně.

"Jak to - kde jsem?"

"Nó" - protáhl jsem, protože už jsem zase začal nacházet svoji rovnováhu, "no, já myslím tady kolem?"

"Jak kolem?"

"No, tady to, na co se díváme, ty tanky a tak podobně."

"Nedělejte z nás blbý. Vy jste jeden z těch fiškusů, co se sem pořád nějak dostávají, vám se to z nějakýho důvodu, zatím neznámýho, povedlo, a teď se snažíte, abyste vypadal zajímavě, že jo?"

"Myslete si třeba, že jsem cvok, Same," navrhl jsem.

"A hele, jak vy se vlastně jmenujete?"

"Honza," řekl jsem česky.

"Jak? Hon-sa? To je čínsky?"

"Ne, česky, Czechoslovakia," odhláskoval jsem.

"Czechoslovakia?" zamyslel se. "To neznám."

"Bodejď bys to znal, ty troubo," řekl jsem mu zase česky. A nahlas.

Ve chvíli, kdy jsem mu to říkal, vybavilo se mi najednou, odkud znám ta letadla, která se před chvílí přehnala nade mnou. Žejsem si nevzpomněl dřív! Už mi to bylo jasné docela.

"Neodpověděl jste mi na mou otázku, Same."

"Na jakou?"

"Co je to tady kolem. Opakuju, myslíte si třeba, že jsem cvok, který o tomhle všem nic neví."

Podíval se na mne úkosem, ale odpověděl: "Tohle je ateliér Eurofilmu."

"A co točíte?"

"Slavnej Ben Bar točí historický film."

"Jak se ten film jmenuje?"

"Normandie. Je to z dvacátýho století, z druhé světové války."

Bylo to tak, jak jsem si myslel. Ale napětí ve mně přece jenom zůstalo.

"Který rok," zeptal jsem se a měl jsem zadrhnutý hlas, "který rok teď píšem?"

"Jak to, který rok?"

"No, který rok je teď, Same, řekněte mi to, dost mi na tom záleží."

Díval se na mne čím dál vyjeveněji.

"Přece rok dva tisíce dvě stě třicet čtyři."

Zavřel jsem oči a zatočila se mi hlava.

Pavle, Pavlíku, ono vám to vážně vyšlo. Měli jste pravdu.

Najednou mi bylo úplně dobře. Zašklebil jsem se na Sama.

"Same, řekněte šéfovi, že v tom filmu máte renonc. Ta letadla, co před chvílí přeletěla, ta v té době ještě zdaleka neexistovala. Jsou to americké ef osmadvacítky, a ty byly vynalezeny fůru let potom."

"Vy jste historik?"

"Historik ne, Same," říkám a šklebím se od ucha k uchu. "To, co jste nechali dole, je Kronex, Kronex ze slova kronox - čas. Stroj času, chápete? A já jsem skoro z té doby, co je tenhle film. Právě jsem přiletěl."

Pro změnu jsem zase já spokojeně koukal, jak Sam a ostatní chlapi kolem ztrácejí barvu. Inu, tak už to v životě bývá, každý chvilku tahá pilku. Teď zase oni koukali jako vyorané myši.

Já jsem se jen spokojeně smál.

Pavle, vyšlo to!

Samozřejmě mi nevěřili - a je to pochopitelné, protože, kdyby se najednou ke mně někdo přihnul a tvrdil podobnou hloupost, jako tvrdím já jim, tak bych mu také moc nevěřil. Jedna věc jim ale přece jenom vrtala hlavou, ta moje poznámka o letadlech.

Posadili mě do křesla a Sam povídá nahlas:

"Vido se šéfem!"

Myslel jsem si chvíli, že to říká někomu, aby zařídil spojení, ale on to přikázal takové bedýnce na zdi. Ta se rozsvítila jako obrazovka a objevil se na ní obličej.

"Co je?" řekl ten obličej.

Poznal jsem, že je to pámbíčkovský hlas. Tak tomuhle pánovi patřil! Chlapík na obrazovce vypadal docela přijatelně, až na to, že měl namalované rty, evidentně nalepené řasy, naprosto dokonalý chrup, tak dokonale, že to i z obrazovky mlátilo do očí, a mimoto měl světle růžové vlasy. Co měl na sobě, nemohu popsat, to vidět nebylo, jenom u krku měl fialové krajkové cáry.

"Co je?"

"Šéfe, on tvrdí, že v tom máme renonc."

"Jaký?"

"No, prý ty předpotopní zázraky jsou z jiný doby."

"Z jiný doby?"

"Jo, prý v době druhý světový války ještě neexistovaly."

"A vy tomu rozumíte?" podíval se na mne.

"Jo, já tomu rozumím."

"Jak moc?"

"Rozhodně víc, než byste si v první chvíli myslel."

"To jsou řečičky."

"Ale ne, nechte si mě vyzkoušet."

"Dobrá," řekl růžovlasý chlapík na obrazovce, "nechám, a jestli budete vyhovovat, tak vás angažuji. Vaše IQ?"

"Cože moje?"

"IQ - jaký máte inteligenční kvocient?"

"Jo - IQ - tak to nevím."

"Cože, vy nevíte, jaký máte IQ?"

"Nevím, a je to trochu složitější vysvětlování."

"Na to teď nemám čas. Spojte se s Ganem, potom se mnou. Baj."

Náznakově se pousmála zmizel z obrazovky.

Bylo na něm vidět, že je zvyklý jednat rychle, rozhodně, ale mně na něm vadila určitá dávka arogance, kterou do naší debaty vložil.

"Kdo to byl?" zeptal jsem se Sama.

"To byl Ben Bar, šéf!"

Chvilku se na mne díval a skoro to vypadalo, jako by v jeho hlase zněla špetka závidosti.

"Musel jste ho zaujmout, věnoval vám dvě minuty patnáct sekund."

"To je hodně?" zeptal jsem se.

"Vždyť je to Ben Bar!" důraz Samovy odpovědi byl na slabikách jména. Mělo mi to být jasné. A vlastně mi to jasné bylo. Cítil jsem se náležitě poctěn. Velký Ben Bar mi věnoval dvě minuty a patnáct sekund. Sláva!

"Vy vážně nevíte, kolik dělá vaše IQ?"

"No, nevím."

"A jak to?"

"Za našich dob se to nedělalo. Alespoň ne tak běžně jako teď."

"Dobře," řekl zvláštním tónem Sam, "já už jsem zase zapomněl, že tvrdíte, že jste přišel z minulosti."

Bylo znát, že se mu ten přezíravý tón, kterým se mnou původně mluvil, zase vrátil. Ale s tím jsem počítal.

Zatímco dělal něco s tím televizním telefonem, díval jsem se dolů. Stáli jsme ve výšce pár set metrů a pod námi probíhala tanková bitva. Umělé nebe, které si tu vyráběli, vidět nebylo, asi bylo pozorovatelné jenom zespoda. Krajinu bylo vidět krásně, jako na dlani.

Zajímavé bylo, že si nějak vytvářeli obraz oblohy, i když skutečná obloha byla vlastně nad námi. Asi s tím dokáží manipulovat jak se jim hodí. Proto se mi také zdálo, že svítání probíhá tak rychle. Já to přičítal dobíhání Kronexu a zatím to bylo řízeno uměle.

Trochu jsem měl strach, aby mi nerozbili Kronex. Obrátil jsem se na jednoho z těch chlapíků kolem. Ujistil mě, že se to v žádném případě nemůže stát, protože tanky, tedy prý to jsou jenom makety, mají přejet o hodný kus dál - a k přímému střetu má dojít úplně jinde.

Moc jsem tomu nevěřil, ale nemohl jsem stejně nic dělat, do filmování, nebo jak se to teď jmenuje, jsem zasáhnout rozhodně nemohl. Všichni byli filmem jako posedlí, asi v tom mají pěkné prachy. To jsem nakonec pochopil hned zkraje.

Zeptal jsem se, jak se jmenuje ten televizní telefon. Řekli, že vido. Bylo to zajímavé, jak se s tím manipulovalo. Žádné vytáčení čísel nebo něco takového, prostě se stačilo na vido podívat a říci své přání.

A přístroj obstaral nějakým záhadným způsobem spojení během krátké chvíle úplně sám, bez jakékoliv pomoci.

Sam mi po kratším dohadování sehnal k vidu jiného chlapíka.

Byl tak o pět let starší než ten první, neměl umělé řasy, ale vlasy pro změnu světle zelené. Inu, móda je móda, co se dá dělat. Ještě jsem neviděl žádnou ženu, doufám, že se ujal průsvitné halenky a mikiny nebo něco takového.

Ukázalo se, že člověk na obrazovce se jmenuje Gan, ale on se představil jako dr.Gan a zamlel to hrozným způsobem, takže jsem mu tak málem začal říkat.

Gan se na mne podíval tím způsobem, jakým se dívá puncovaný odborník na amatéra. Tvářil se shovívavě.

"Vy se vyznáte v historii?"

"V historii ani snad ne, ale období kolem druhé světové války a pozdější dobu znám dost slušně."

"Co jste o tom četl?"

"No dost, za mých dob. A viděl jsem různé filmy a mluvil s lidmi..." (Chtěl jsem říci, s lidmi, kteří to prožili, ale raději jsem to spolkl.)

"Četl jste Hamara?"

"Ne, nečetl."

"Tak vy neznáte Hamarovu Historii dvou válek?"

"Opravdu neznám."

Gan zvedl oči k nebi.

"A znáte alespoň Buckera, Honecka nebo La Fabera?"

"Ne, neznám, ale zato znám druhou světovou válku!"

"Neříkejte, když neznáte Honecka a Buckera. Netvrďte, že to období znáte, když jste nečetl tyhle knihy. Umíte vůbec číst?" Jeho hlas byl posměšný a takový bodře shovívavý.

"Moment, aby snad nedošlo k omylu, proč my se tu spolu vlastně dohadujeme?" zeptal jsem se.

"Protože jako historik," řekl naprosto vážně Gan, "pracuji jako odborný poradce při tvorbě historického filmu Normandie. A byl jsem požádán, abych zjistil rozsah vašich vědomostí o tomto období."

Samou důležitostí na obrazovce povyrostl.

"Tak víte co - zjišťujte mé vědomosti o tomto období a nevytahujte se na téma, co všechno jste přečetl. Nemusíte to demonstrovat. Já vám věřím, že číst umíte."

Kdosi za mnou se krátce zasmál.

Gan jen stiskl rty. Chvilku mlčel, potom se úsečně zeptal:

"Říká vám něco jméno Hitler?"

"Ano."

"Kdo to byl?"

Řekl jsem mu to.

"První?"

"Co první?" zeptal jsem se.

"No první jméno Hitlera."

"Jako křestní - Adolf."

"A Bormann?"

"Martin."

"A Churchill?"

"Winston."

"Stalin?"

"Josef. Ale počkejte - vy jste se specializoval na křestní jména?"

"To ani ne, jenom jsem si to ověřoval. A co víte o V1 a V2?"

Řekl jsem mu, co jsem věděl.

"Dobře, to souhlasí," schválil mi to.

"Odkud byly odpalovány?" zeptal se..

Těch několik mužů, kteří byli v heli-koptéře, se soustředilo kolem. Bylo vidět, že je to baví. Z reakcí na odpovědi jsem viděl, že fandí mně.

"Z různých míst v severní Francii.

Přesně to nevím, ale většinou z okolí Dieppe. Vy to víte líp?"

"To je v pořádku, to stačí."

"A teď vy," říkám já, "kde byly vymyšleny a konstruovány?"

"V Penemünde," řekl Gan a ani nemrkl.

"Kde to je?" zeptal jsem se.

Vteřinku váhal, luskl prsty: "Na polo-ostrově Usedom."

Podíval se na mne. Neměl v očích už ten prozíravý výraz. Ale ještě se nedal: "Co to byla Maginotova linie?"

"Obranný val, vybudovaný proti možnému útoku Německa."

V očích mu zableskla jiskřička vychytralosti. Zatvářil se náramně nenápadně.

"Řekněte mi," protáhl, "kolik dní trvala bitva o Maginotovu linii?"

Zašklebil jsem se.

"Vůbec se o ni nebojovalo. Němci ji obešli."

Myslel jsem, že mu to stačí, ale byl vytrvalý.

"Kdo to byl Heydrich?"

"SS Obergruppenführer, a mimo jiné říšský protektor v Čechách."

"Křestní jméno," vyjel na mne.

Tak dost, hochu, už si se ptal dost, teď ti dám možnost já, aby ses mohl blýsknout svými vědomostmi.

"Reinhard - a mimochodem," poznamenal jsem, "víte jak skončil?"

"Vím - zabili ho."

"Kde?" tentokrát jsem štěkl já.

"V Praze."

"Kdo?"

"Parašutisti."

"Jací?"

"To přesně nevím, přirozeně z protiněmecké koalice."

"Jaké - přesně nevím. To je odpověď historika?"

Podíval se trochu nasupeně. Za mnou to zašumělo. Začal otevírat ústa, ale nedal jsem mu čas.

"Jací to byli parašutisti, nevíte. Češi, pane.

Jak se jmenovali? Taky nic? Gabčík, Kubiš, Valčík, to vám nic neříká? A jak skončili?"

Rozzářil se: "Chytli je!"

"Houby. Nechytli, protože se sami zastřelili. A kde?"

"V nějakém kotstetele."

"V nějakém? V jakém?"

Už měl pomalu dost. Ještě dvě tři rány a bude po něm.

"Nevíte? V kostele Karla Boromejského. Jaký to byl kostel?"

Mlčel.

"Pravoslavný. A kde byl? V Praze, přesněji na Zderaze. Ale to vy nemůžete znát, to v těch vašich knížkách není. No, hlavně, že jste je četl."

Mlčel. Měl dost.

Za mnou se ozval smích.

"Chtěl jste se ještě na něco zeptat, pane?"

"Ne, to stačí."

Jen se ořechil, obrazovka zhasla.

"To je dobře, že jste ho tak utřel," povídá Sam, "ten si o to už říkal dlouho. Nedovedete si představit, jak nás honil a jak se tvářil důležitě."

Asi na něj měli žízn z dřívějšího.

Jestli jsem to dobře chápal, byl Sam a hoši kolem něco jako technický personál. Gan jim nejspíš dával do trika. To se ví, byla to ode mne sprostárna, když se to tak vezme, Gan měl vědomosti velice slušné a podrobné. Nemohl chudák vědět, že jsem z Československa a že jsme se o téhle události podrobně učili ve škole.

Jenže tohle jim vykládat nebudu, jedno je mi jasné, že se do tří dnů musím dostat zpátky do Kronexu. A tak jsem si musel zachovat možnost se sem vrátit, i kdyby se tu filmovalo, a nemohl jsem si dovolit, aby mě v situaci, ve které jsem se právě nacházel někdo odrovnal.

To, že jsem se chytil s nějakým historikem, mi moc nevadilo, protože lhát o mně Ben Barovi nemohl, na to při našem rozhovoru bylo moc svědků.

Sice mě nepotěšilo, že budu muset s Benem uzavřít nějakou smlouvu nebo něco takového, ale jinou možnost, jak si zajistit přístup ke Kronexu, jsem opravdu neměl.

"S tou cestou z minulosti to nebylo špatný," řekl Sam.

"Jak to myslíte?"

"No, jestli jste historik a jestli máte tu dobu prostudovanou..."

"Říkáte, dobřej fór?"

"Jo, dobřej, ale nesmíte to přehánět."

To jsem věděl také. Ale chtěl jsem si vyzkoušet, jak bude reagovat.

"Nojo, Same, ale co když je to pravda?"

Podíval se na mne a mávl rukou.

"Ale nechte toho, my už se přece známe."

"Počkejte, řekněte mi ještě něco."

"Prosím, ale povídám, nepřehánějte to!"

"Zkusím to. V roce dva tisíce dvěstě třicet čtyři už se, nebo ještě se do budoucnosti necestuje? Nevíte o tom nic?"

"Necestuje, pokud vím. On to není můj job, ale tohle by se přece vědělo obecně, ne?"

"Já nevím, jak teď získáváte informace, jestli existují zprávy, nebo noviny. Fakt nevím, co teď máte, ale tohle by se vědět mělo."

"No, neslyšel jsem o tom nic, opravdu ne."

To bylo divné, protože za dvěstě padesát let se muselo leccos vymyslet a zdokonalit. A že by zrovínka tohle mělo nějak zapadnout? Ale nebyl jsem tady proto, abych právě tohle zjišťoval, i když to bylo dost zajímavé.

Jinak - jak jsem si představoval, bude to probíhat tak, že budu i nadále narážet na řadu, pořádně dlouhou, různých záhad, protože dvěstě padesát let je dvěstě padesát let. Marnost nad marností.

Za chvílku zazvonilo vido - tedy zazvonilo - byla to přehršle velice libozvukných tónů, společně vytvářely jakousi melodii. Na obrazovce byl Ben Bar.

"Vy se jmenujete Hon-sa?"

"Ano."

"Dostal jsem o vás informace. Jsou slušné. Angažuji vás jako odborného poradce. Vyhovuje vám plat tři sta larů měsíčně?"

"Moment, nechci peníze," říkám mu.

Tak dokonale vyjevený obličej, jako udělal Ben Bar, jsem snad ještě neviděl. Aniž jsem se otočil, vnímal jsem, jak v helikoptéře všichni ztuhli. Bylo cítit náhlé napětí.

Asi jsem udělal něco, co se dost vymykalo běžným zvyklostem. Pravděpodobně jsem to udělat neměl, jenže jednak už se stalo, a jednak jsem původně nechtěl vypadat jako hamoun.

"Jaké jsou tedy vaše podmínky?"

Ben Barův hlas zněl dost podivně, ledově.

"Minimální. Vlastně je jenom jedna. Dole na zemi zůstal můj Kronex, to je zařízení, kterým jsem přiletěl."

"Vím."

"Mám jediný požadavek. Že si k němu budu moci zajít kdykoliv to budu potřebovat."

"Víc nic?"

"Ne, víc nic."

Ben Bar se díval z obrazovky nevěřícíma očima. Jeho obraz byl barevný a působil svými růžovými vlasy dost legračně. Měl snědou opálenou tvář, jako z magazínu.

"Dobře," řekl, "poskytnete mi za to veškeré informace, které budu potřebovat?"

"Ano."

"Jste ochoten o tom sepsat smlouvu na dva měsíce?"

"Jsem ochoten o tom podepsat smlouvu na tři dny."

"Aha." Chvilku, ale jenom chvilinku mlčel.

"Co potom?"

"Co bude potom, nevím. Nechci vám něco slibovat a pak to nesplnit."

Ben Bar blýskl očima: "Souhlasím!"

Potom řekl nahlas - "Zápis!"

Chvilku jsem čekal. Potom náhle pokračoval, trochu pomaleji, důraznějším hlasem: "Společnost Eurofilm, pracovní smlouva." A nadiktoval velmi stručným způsobem několik vět o tom, o čem jsme se dohodli. Já jim měl poskytnout informace, oni mi zaručovali, že se Kronexu nic nestane a že k němu budu moci kdykoliv jít.

Nakonec řekl: "Konec zápisu. Dvě kopie ihned!"

Trvalo to asi tři vteřiny a pod obrazovkou se vysunulo takové šuplátko, byl to spíš stoleček. Na něm ležel papír, na kterém bylo vytištěno všechno, co před chvílí diktoval. Jakmile jsem se podíval lépe, viděl jsem, že písmena jsou složena z tenkých vodorovných čárek. Sam mi podal jakousi tyčinku, bylo to psací nářadí, asi pero nebo něco takového.

"Podepište to!" řekl mi.

Podepsal jsem ten papír, ale on to vlastně nebyl ani papír, spíše to byla fólie z nějaké umělé hmoty, držel jsem ji dost udiveně v ruce.

"To už opravdu přeháníte," řekl Sam.

"Ale já s tím opravdu neumím zacházet."

Sam se na mne zašklebil, vzal mi smlouvu z ruky a položil ji zpátky na vysunovací stoleček, a zastrčil ho do přístroje s obrazovkou.

"Odeslání," řekl nahlas.

"Co se děje, Same?" zeptal se Ben Bar na obrazovce.

"Nic, to je v pořádku, šéfe."

Ben Bar podepisoval nejspíš druhou kopii smlouvy, alespoň tak to bylo vidět na obrazovce. Potom ji odeslal i on a téměř ve stejném okamžiku se stoleček znovu vy-

sunul. Vzal jsem papír, který tam ležel, už podepsaný Ben Barem, a schválně jsem si ten podpis prohlédl, tvořilo jej množství tenonových čáreček. Zřejmě šlo o elektrický přenos.

Ben Bar se na smlouvu, kterou obdržel stejným způsobem, ani nepodíval.

"Tak, smlouva je podepsaná. Teď k věci. Jak je to s těmi letadly?"

"Když jsem byl dole, proletělo nade mnou v jednu chvíli několik letek tryskových letadel."

"Vím, dál."

"Trysková letadla v té době ještě neexistovala, jenom snad ve stádiu počátečních pokusů. Ta, která jsem viděl, byly americké Ef stoosmadvacítka a ty létaly až mnohem později."

"O kolik let?"

"Asi o dvacet."

"Jenom o dvacet?"

"No, o dvacet. Tedy jenom."

"To necháme, to je málo. S tím se nebude nic dělat. To nestojí za to. Vy rozlišujete takové jemné nuance?"

"Ano, rozlišuji."

"To je zajímavé. Zatím baj!"

A zmizel z obrazovky.

Všechno šlo zatím tak rychle, že jsem pořádně neměl čas zajímat se o věci kolem. Helikoptéra byla velmi prostorná a pohodlná. Pokud se dalo soudit, sloužila i jako jakási pracovna. Pilotovo místo bylo odděleno stěnou, jinak byl výhled na všechny strany, hluk motorů byl minimální, to bylo nápadné ze všeho nejvíc. Už jsem v naší době letěl helikoptérou několikrát, ale pokaždé to byl takový rachot, že nebylo slovu rozumět. Průhledným stropem bylo vidět, že jde o podobný princip létání jako za našich dob, rotor byl složen z několika širokých listů. To se moc nezměnilo.

Dole stále probíhala bitva. V různých vzdálenostech od nás poletovaly podobné stroje, jako byl náš. Trochu jsem se na filmování vyptával. Chtěli mi dát přečíst scénář, ale řekl jsem jim, že to počká. Informovali mě, že jde o film, jenž líčí přípravu invaze a průběh bojů po vylodění v Normandii. Tohle byla jedna z klíčových bitev, probíhala podle předem stanoveného a odzkoušeného plánu. Byla natáčena současně ze tří helikoptér. Zeptal jsem se, na jaký filmový materiál točí, ale oni tomu nerozuměli, tak jsme se chvíli dohadovali, než jsem

zjistil, že už se ani nefotografuje, ani nefilmuje, že funguje už jenom něco jako naše video, všechno se nahrává na magnetofonový pás a pracuje to podobně jako telerekording našich dob.

Během vyptávání se mezi námi vyvinul trochu zvláštní vztah, ostatní jako "uvěřili", že s podobných věcech nemám ani páru, a "jako" mi je vysvětlovali. Ovšem, vždycky, když jsem se zeptal na nějakou pro ně naprosto samozřejmou věc, vypadli z role. Nakonec jsme se přece jenom domluvili. Byli jsme na území někdejší Francie. Poblíž města zvaného Losing. Dobře. Jestli jsem tomu správně rozuměl, Losing byl takový Hollywood současnosti, protože film - i když technicky vypadal jinak než za našich dob - hrál dost velkou roli. Rozhodně se točila spousta programů, hlavně to byly mnohadičné seriály, samotných filmů, které se za našich dob nazývaly celovečerní, už bylo dost málo.

Eurofilm byl v této branži vládnoucí trust, moc jsem tomu nerozuměl a bylo mi nakonec i fuk, jak to mají zorganizováno. Ben Bar byl jedna perla ze špičky Eurofilmu, něco jako režisér a producent dohromady. Podle spodního tónu, který z našeho rozhovoru vyzařoval, se dalo poznat, že být angažován Ben Barem je něco výjimečného, o co usiluje dost lidí. Zřejmě jim způsob, jakým jsem byl angažován já, imponoval. Nebyla to moc má zásluha, ale vykládejte jim to. Byla to dost paradoxní situace, pátilo mě tisíc otázek, chtěl jsem vědět moc věcí, od těch základních, o tom, jak je uspořádán svět, až po ty nejmenší, např. co se jí a podobně. Jenže - ptejte se! I tak mě považovali za cvoka. Nemohl jsem zapomenout na Ben Barův pohled v okamžiku, kdy jsem mu řekl, že nehoci peníze. To bylo něco, co asi nedovedl pochopit. Čím víc jsem na tu jeho reakci vzpomínal, tím méně se mi to celé líbilo. Ale vyptávat jsem se nechtěl, předpokládal jsem, že se budu moct o těch pro mne důležitých věcech informovat později a bez rizika, kterému jsem se vystavoval tady. Také jsem se potřeboval dostat do Kronexu, byla má povinnost dát tam novou zprávu, protože to, co jsem jim napsal původně, pravda nebyla, kromě toho zlomku, který jsem vypočítal správně.

"Je nutné, abych tady byl?" zeptal jsem se.

"Vlastně ani ne."

"A můžete mě odvézt někam do Losingu?"

"Jistě, jen vám řekněte, kde vás najdeme, kdybychom vás potřebovali. Kde vlastně bydlíte?"

"Ještě nikde. Já jsem právě přicestoval."

Potlačil jsem chuť říct, že z minulosti.

Je poznat, že už jsem se trochu adaptoval.

"A kde se ubytujete?"

"Co byste mi doporučili? Existují hotely?"

"Co to je?"

Vysvětlil jsem několika slovy, že jde o ubytovací zařízení.

"To existuje, ale jmenuje se to motel."

Zaradoval jsem se a zase jsem na chvíli vypadl z role, protože jsem Samovi řekl, že za našich dob už motely také byly a ještě jsem mu navíc o nich začal vyprávět.

Díval se divně, ale už mě nenapomínal, abych nepřeháněl.

"Doporučíte mi nějaký motel, Same?"

"Těch je fůra, třeba Blitz, Orim, Ngay, poraďte se s informem."

"Kolik ubytování stojí?"

"To je přece zdarma," zatvářil se, „jako by kousnul do citrónu."

"A jídlo?"

"Co s ním?"

"To je také zdarma?"

"Samozřejmě."

"A na co potřebujete peníze?"

"No přece na vík!"

Neodvážil jsem se zeptat, co je to vík. Že by weekend?

Sam se na mě chvíli díval, ale tak divně. Vůbec se mi to nelíbilo. Toužil jsem už po tom, abych zmizel z téhle helikoptéry, připadal jsem si v ní jako v kleci, nebo spíš jako ve sklenici.

Moucha ve sklenici.

Neandrtálec ve vitrině.

Prostě, má situace byla kouzelná. Když jsem byl doma, tak jsem se obvykle z absurdit těšil. Teď mi už pomalu lezly krkem. Ale věděl jsem, že není zrovna správné takhle uvažovat.

Pak jsem se skoro lekl. Sam si sedl do křesla před vido a něco řekl - nerozuměl jsem co - ale opěradlo a lenochy křesla se najednou vysunuly a vytvořily kolem Sama jakousi schránku, podobnou vejci. Možná nechce, abychom slyšeli, co si bude s kým povídat. Ostatní se nad tím nijak nepozastavili, asi je to normální. Měšťan ze sedmnáctého století by se nakonec asi také upřímně podivil, kdyby mě viděl třeba psát na psacím stroji.

A tak jsem si říkal - troubo, nediv se a jen se dívej. To je strašlivě užitečná rada. Ale krapet papírová. To jsem sám na sobě cítil nejlépe.

Když Sam zase vylezl, řekl, že mě může dovézt na základnu. Šel k pilotovi a za chvíli helikoptéra nabrala rychlost, velkým obloukem vzala kurs směrem na Jih, protože slunce jsme měli za zády. Pod námi se mi hly jakési gigantické krychle a mezi nimi jsem zřetelně viděl něco jako silnice. Krychle byly asi domy. Vypadaly dost vysoké, a pokud jsem se nemýlil, měly na střechách zeleň. Krychle vytvářely pravidelnou šachovnici, připomínající půdorysy amerických měst našich dob. To byl Losing. Velká čtvercová plocha, posetá po obvodě stříbřitými koulemi a jakýmsi válci, trochu připomínajícími naše rakety. Letiště.

Snesli jsme se rychle dolů, opsali obligátní kruh nad letištěm, to se asi taky bude dělat věčně, a přistáli jsme.

Syklo to, jak se otvíraly dveře a vysunovaly schůdky.

"Prosím," řekl Sam.

Sestoupil jsem na plochu letiště. Kolem schůdků v širokém půlkruhu stálo asi osm lidí v bledězelených pláštích. Samí muži, ale přece ne, byla mezi nimi žena stejně oblečená. Stáli v pravidelném rozestupu, takže dělali dojem policejní eskorty, která na někoho čeká. Všichni se dívali upřeně na mne.

Nevypadalo to vůbec hezky.

Pomalu jsem se ohlédl. Samovi lidé stáli za mnou a dívali se na mne stejně upřeně jako ti v bledězelených pláštích. Všechno mi najednou připadalo úplně jasné. Teď už mi ty pohledy Ben Bara nebyly záhadou a došlo mi konečně, proč se Sam zavřel do toho neprůhledného vajíčka. Jde o to, co se mnou vlastně chtějí provést. Jestli mě zavou do blázince, nebo do basy. Na policajty zas tak moc nevypadali, spíš na ten blázinec.

Za kruhem, který kolem mne sevřeli, stálo něco, tužil jsem v tom potomka našich aut. Trochu tvarem připomínalo žraloka, ale byla vidět kola.

Zadíval jsem se na tu ženu. Nebyla ani krásná, ani mladá, ale měla něco do sebe, to ano. Mělo jí být tak pětáctilet. Ještě s jedním mužem přišla ke mně.

C.B.K.

File

"Vy jste Hon-sa?"

Už mě to komolení mého jména štvalo.

"Jsem, ale není to mé jméno, jde jenom o přezdívku."

"Jak se tedy jmenujete?"

"Jan Hrza."

"Já jsem Taff," představila se, ale vůbec se neusmála.

Muž neuznal za vhodné se nijak představovat.

"Pojedete s námi..."

Nevycítil jsem na konci věty vykřičník ani otazník.

"Proč?"

"Ben Bar nás o to požádal."

"Musím?"

"Ne, ale rozhodně to pro vás bude lepší."

Věděl jsem, že nemám šanci utéci. A i kdybych měl, tak kam se vrátím.

Když jsme se přiblížili k autu, dveře se samy otevřely. Byly to jakési lamely, které se kruhovitě otvíraly.

Rozjeli jsme se dost rychle, setrvačnost mě vmáčkla do křesla. Taff seděla vedle mne. Díval jsem se na ni. Na prstu měla prsten a na něm bylo napsáno "Anit Taff", podle čehož jsem předpokládal, že se jmenuje celým jménem Anit Taffová. Chvilku jsem mlčel, ale pak jsem to nevydržel.

"Kam mě to vezete?"

"K nám."

"To je kam?"

"Na psycho."

Aha, přece jenom mě čeká cvokárna.

"Proč?"

"Protože nás o to požádal Ben Bar."

"To vím, ale co tam se mnou chcete dělat?"

"Pohovořit si s vámi - a prohlédnout vás, budete-li chtít."

Proč bych nechtěl? Ohromně se na to těsu. Na nic jiného jsem se tak netěšil, jako dát si v budoucnosti natočit EEG. Jenže dostat mě z toho může jen klid, to jsem věděl. Přesto jsem se stále cítil jako neandrtálec ve vitríně, víc a víc, ačkoliv jsem už nebyl v helikoptéře.

Cestou nic vidět nebylo, postranní okna - dá-li se to tak nazvat - byla neprůhledná a přes řidiče byl viditelný jenom jakýsi dobře osvětlený tunel.

Nejeli jsme dlouho, jen asi deset minut. Celou dobu nikdo nepromluvil, ale viděl jsem, že mě neustále pozorují.

Cesta skončila před skleněnými dveřmi, které se samy otevřely. Nečekal jsem, že se ani nestačím pořádně rozhlédnout. Šlo to ráz

na ráz a byli jsme uvnitř. Zahlédl jsem jen jakousi halu, patrně vstupní. Vešli jsme do malé místnosti, úplně prázdné.

Když jsme tam byli všichni, řekl někdo z těch mužů v podlaží: "Psycho."

V tom okamžiku se zatměly skleněné dveře a začalo nás to mačkat k podlaze. Byli jsme ve výtahu. Na stěně naskakovala řada různobarevných bodů a mně naprosto nesrozumitelných značek. Asi označovaly patra. Byla jich hezká řádka.

Výtah zpomalil a zastavil. Chodba, na kterou jsme vystoupili, byla pohyblivá. Tedy podlaha, samozřejmě.

Místnost, do níž mě odvedli, byla také holá. Oslnivě modrá podlaha, stěny o dva odstíny světlejší, okna žádná. Vešli jsme dovnitř a Anit a ostatní odjeli někam dál. Byli jsme sami v místnosti, ale vůbec jsem nepochyboval o tom, že se na nás možná dívá řůra lidí. Trik s falešnou oblohou jsem si dobře pamatoval.

V pokoji se najednou otevřela část stěny a z ní vyšel nějaký muž. Stěna se opět bez jediného slova zavřela. Dveře? Asi.

Přišel ke mně a podal mi ruku.

"Jim Fat."

"Jan Hrza."

Vypadal dost seriózně, ale měl na sobě těsný, obepínavý, který připomínal cvičební úbor nebo spíš cyklistický trikot zlatitě měňavé barvy. Mohl být tak o deset let starší než já. Měl zvláštní, jiskřivé, nezvykle lesklé modré oči. A, samozřejmě, bledězelené vlasy.

"Lehnete si?" zeptal se. A ještě řekl: "Lůžko."

Ze zdi se vysunula, zase naprosto nehlučně, postel. Byla oslnivě bílá, bez jediného smítka.

"Nemohli bych si raději sednout?"

"Prosím," pokynul. A lůžko, jako by nám rozumělo, samo zase odjelo.

"Křesla," řekla Anit.

Uprostřed místnosti vykvetla ze země tři křesla. Posadil jsem se. Byla hrozně měkká. Přesto jsem se pohodlně rozložil.

"Mohu si zapálit?"

"Prosím?"

"Jestli si mohu zakouřit?"

Podívali se na sebe. Vyndal jsem dlouhou cigaretu a zapálil si. Dívali se po sobě dost užasle.

"To už se nekouří?"

"Ne."

"Vůbec ne?"

"Četla jsem o tom, ale nikdy jsem to neviděla."

Mile jsem se na ni usmál, ale v duchu jsem počítal, kolik mám cigaret a jak dlouho s tím malým množstvím vydržím.

"Potřeboval bych popelník," řekl jsem roztomile.

"Co to je?"

Přesně otázka, jakou jsem potřeboval. Jen se vyptávejte na věci, o kterých nic nevíte. Nebudete se divit, když se potom budu vyptávat já.

"To je nádobka na popel."

"Na jaký popel?"

"Podívejte se," vykládám jim blahosklonně, "tuhle je cigareta, ta hoří a vzniká popel."

A popel musím někde dát. Nebudu jej sypat na zem."

"Stačila by nějaká miska?"

"Jistě."

Jim Fat řekl nahlas: "Instrumentační stolek."

Zase se rozestoupila stěna a z ní vyjel malý stolek, plný různých nástrojů, tabletek, lahviček a tak dále. Vypadalo to, jako by přiběhl na zavolání pes.

Jim Fat vzal skleněnou nádobku, podobnou Petriho misce našich dob, a položil ji na opěradlo mého křesla.

"Bude to stačit?"

"Bude, děkuji," řekl jsem a vychutnával mlčky kouř. Bavilo mě pozorovat, jak sledovali oblaček vznášející se ke stropu.

Znovu mě upoutaly Jimovy jiskřící oči. Ale co mi bylo do nich. Podíval jsem se na oba dva, sklepl popel z konce cigarety a znovu si dal šluka. Věděl jsem naprosto přesně, o co jim jde. Přesto jsem se zeptal:

"Pozvali jste si mě sem. Čekám. Nemám tak moc času, abych si mohl dovolit tady zbůhdarma sedět."

Cuklo to s nimi.

"Ano, jistě," řekla Anit. Vypadala trochu jako krůta, ale nechtěl jsem být nespravedlivý.

"Mohli byste nám zodpovědět několik otázek?" zeptal se Jim Fat.

"Proto jsem asi tady, ne? Ptejte se."

"Vadilo by vám, kdybych vás požádal, abyste nám vyprávěl svůj životopis?"

Byl až sterilně slušný, takový kulantní.

Mluvil nevzrušeně, skoro bez zájmu.

"Samozřejmě vám svůj životopis vyprávět mo-

hu, ale nebudete mi věřit."

Byl jsem stručný. Datum a místo narození, školy, vzdělání. Podrobněji o Kronexu. Příjímací zkoušku ve Společnosti Gond jsem pochopitelně vynechal. A také jsem jim nic neřekl o tom, na jak dlouho jsem tady. Jim Fat měl stále stejný neměnný výraz. Naproti tomu Anit se dívala vyjevně.

"Bylo to stručné, stačilo vám to?"

"Ano, stačilo."

"A jak se vám můj životopis líbí?"

"Je zajímavý."

"Neříkejte, vždyť mu nevěříte."

"Věřím."

"Kdybyste věřili, proč bych byl tady?"

Chvilku hledal odpověď. Protože ji nenašel, malinko znervózněl.

"Je mi jasné, že všechno považujete za výplod mého chorého mozku. Mohl jsem klidně prohlásit, že jsem si z Ben Bara dělal legraci. Byla by to lež, ale pro vás určitě přijatelnější. Důkazy nemám. Jaké bych mohl mít? Jak chcete poznat, jestli mluvím pravdu?"

"Musíte znát dobu, o které tvrdíte, že jste v ní žil. Mohu vás konfrontovat s odborníky."

"O to se už pokusil Ben Bar. Zkoušel mě jakýsi dr.Gan. Ověřte si to."

Byli dobře sehraaní. Anit vstala a odešla. Stěnou. Neudělala nic, nic neřekla, šla prostě proti zdi a ta se před ní najednou rozestoupila. Trochu mě to rozčílilo.

Jim Fat mě řečlivě sledoval.

"Co tu chcete dělat?"

"Nic. Dívat se. Vás by nezajímalo, jak bude vypadat svět za dvě stě padesát let?"

"Zajímalo."

"Tak vidíte."

"A jak mi vysvětlíte, že za vašich dob, tedy před rokem dva tisíce, přišli lidé na způsob, jak vás přenést do budoucnosti, když to dnes neumíme?"

"To prostě nevím. Trochu mě ta věc děsí, nerozumím tomu. Nejsem konstruktérem Kronexu a ani jasnovidcem. Ale logické to určitě není."

Ukázal rukou na cigaretu: "Za vašich dob se kouřilo?"

"Naprosto běžně. Skoro bych řekl, že většina lidí byli kuřáci."

"Jak to na vás působí - je to opojné? Něco jako lyserg?"

"Nevím co je lyserg, ale kouření opojné není, alespoň ne tak jako alkohol nebo opium. Spíš uklidňuje. Víceméně je to návyk."

"Rozumím."

Vešla Anit a podala Fatovi nějaký lístek. Asi plastický. Přečetl si to a upustil lístek na zem.

"Nezajímá vás, co jsem zjistil?"

"Ani ne," řekl jsem, "vím to."

Dívali se střídavě na sebe a na mne.

"Je to hloupá situace," řekl jsem, "ale pokuste se na chvíli vžít do mé situace. Kdyby to bylo obráceně a vy byste přišli do mé doby, byla by situace jiná. Znalí byste dějiny a mohli byste předpovědět věci, které přijdou. To by byl důkaz. Já takovou možnost nemám. Co byste vy dělali na mém místě? Jak vám mám dokázat, že jsem zdravý?"

Viditelně znejistěli, ta myšlenka je znepokojila.

Dostal jsem nápad.

"Poslyšte, máte nějakou centrální evidenci obyvatelstva?"

Zfetelně ožil.

"Máme OP," řekla Anit.

"Co to je?"

"Otisky prstů," řekla a potom ve snaze mi to vysvětlit, začala od Adama: "Na prstech máte takové tenké rýhovitě výstupky..."

"Počkejte, to znám!" přerušil jsem ji. Trochu jsem podlehl vzrušení, tím způsobem by se dalo možná lecos dokázat. Neměl jsem chuť nechat se zavřít na psychiatrii.

"Mimochodem, víte, kdo je první popsán?"

Samozřejmě nevěděli.

"Jan Evangelista Purkyně. To byl můj krajan. Ovšem, žil o sto padesát let dříve než já." Překvapeně se na mě dívali.

"Jak je to ale s tou evidencí? Vy máte podchycené celé lidstvo?"

"Prakticky ano," řekla Anit.

"Copak to vůbec jde? Kolik lidí je na zeměkouli?"

"Asi pět miliard. Ale jde to. To provedou automaty hned u novorozenců."

"Vy snímáte každému, kdo se na téhle planetě narodí, otisky prstů?"

"Ano, snímáme."

"Jak dlouho už taková praxe existuje?"

"Asi osmdesát let."

"Čili, když mi sejmete otisky a zjistíte, že nejsem v kartotéce, bude to potvrzení všeho, co vám tady vykládám. Mám pravdu?"

"Ano, ano," vzrušení přecházelo i na Anit.

Jim Fat zůstal studený jako psí čumák.

Šlo to rychle. Přivezli jakýsi stoleček se skleněnou deskou. Položil jsem na vrchní matně se lesknoucí desku obě dlaně a asi deset vteřin jsem je tam držel. Automatika uvnitř sejmutí otisků zařídila sama, nemám tušení, na jakém principu pracovala. Potom Anit se stolkem odešla. Jel poslušně za ní. Ještě pořád mi to připadalo komické. Když jsme osaměli, řekl mi Jim Fat:

"Jaké máte IQ?"

"Nevím."

"Víte, co to je?"

"Ano, za našich dob se IQ již měřilo, ale ne běžně. Už se mě na to ptali."

"Kdo?"

"Ben Bar. Nechtěl věřit, že je neznám. Dneska je to samozřejmost?"

"Ano, každý člověk může být zařazen jenom podle IQ, jinak ne."

"Zařazen kam?"

"Vůbec. Pracovně a společensky."

"Zůstala kritéria stejná? Za našich dob byl normál sto."

"To je stejné, chtěl byste si nechat IQ zjistit?"

"Jistě, chtěl, ale jak to můžete provést? Myslím, že se to zjišťuje pomocí nějakých testů, asi dost obtížných a časově náročných."

"To už se tak nedělá přes sto let. Teď se IQ zjišťuje pomocí proudových cest mezi funkčně zapojenými neutrony. Vyznáte se v hyperceberostatice?"

"Ne, nevím ani, co to je."

"Nauka o mozkové kapacitě a potencialitě. IQ dneska měří automaty."

"Můžete mi zjistit IQ tady?"

"Na tom není nic složitého."

Vstal, dával povely jenom hlasem. Připadal mi jako kaprál, který si doma trénuje povely před zrcadlem.

"Lůžko," a ze stěny vypochovala postel.

"IQmetr," vyjel jakýsi přístroj.

"Echo," objevil se další aparát.

"Položte se!" Mluvil se mnou jako s jedním z těch automatů, ale přesto jsem si lehl. Nasunul mi na hlavu jakousi kuklu. Zřejmě kovovou, dotek mě studil.

"Uvolněte se."

Dobrá rada byla drahá, ale snažil jsem se uposlechnout.

Cosí nade mnou kutil. Ozval se ostrý klapavý zvuk, připomínající metronom, který používají, vlastně používali, hudebníci. Nad hlavou se mi rozsvítil slabě oranžový

bod.

"Dívejte se do světla," řekl, "klidně dýchejte, uvolněte svaly."
Pocítil jsem lehkou závrať, jako by se mi točila hlava. Rytmičtý klapot skoro hypnotizoval. Chtělo se mi najednou spát. Nedokáží říct, jak dlouho to trvalo - deset sekund, minutu, deset minut? Nevím. Oranžové světlo zhaslo a tikot ustal. Pocítil jsem náhlou úlevu. Pomalu se rozsvítilo normální světlo.
"Můžete se posadit."

Hučelo mi trochu v uších, když jsem ale zavrtěl hlavou, hučení přestalo. Posadil jsem se zpátky do křesla.

Jim Fat se rovněž posadil. Držel v ruce malou kartičku a zamyšleně si ji prohlížel. Bylo тихо.

"Překvapil jste mě," řekl. Jeho hlas zněl najednou ochraptěle. Díval se znovu na kartičku ve své ruce. Oči mu jiskřily.
"Máte větší IQ než já," řekl hluše.
Mlčel jsem, protože mi ho najednou bylo líto.

"Vás nezajímá, kolik máte?"

"Jistěže ano."

"Sto čtyřicet dva."

To mě překvapilo, podobný výsledek jsem nečekal. Skoro jsem měl chuť se zeptat, jestli to není omyl, ale nezeptal jsem se. To moje IQ ho zahnało do defenzívy a tam jsem ho potřeboval mít. Abych ty jeho chmurné úvahy trošičku podpořil, zeptal jsem se:

"Kolik máte vy?"

Posmutněle vzdychl: "Sto osmnáct."

Docela jsem ho chápal. Je to trochu podivné, když najednou zjistíte, že ten pitekanthropus z pralesa má větší mozkovou kapacitu než vy. Neměl jsem nejmenších důvodů ho nějak utěšovat, ale přesto mi to nedalo a zeptal jsem se ho:

"Proč vám tak jiskří oči, to je nějaká móda?"

"Ale ne, to není móda. To jsou geleponické čepky."

"Místo brýlí?"

"Myslím, že se tomu tak říkalo."

Měl jsem chuť se ho zeptat i na nabarvené vlasy, ale takový hulvát jsem přece jenom nebyl.

"Už mi začínáte věřit, že," řekl jsem.

"Skoro ano."

"Až se potvrdí, že nemáte moje otisky prstů, tak mi budete věřit úplně. Pro jaké účely to vlastně potřebujete, ty otisky?"

"Pro evidenci."

"Chápu, ale k čemu to je? Existuje ještě - za našich dob se tomu říkalo policie? Máte něco podob-

ného?"

"Máme, policie existuje."

"A ty otisky jsou pro identifikaci?"

"Zčásti. Jsou ještě jiné způsoby, rychlejší."

"Jaké?"

"Třeba rozbor opalimů z harmonie hlasu, tedy vlastně barvy hlasu."

"Aha."

"Nebo třeba složení a obsah terpenů v potu, chemická skladba pokožky, a tak dále, moc o tom nevím. Nejsem policista, není to můj job."

Tuhle větnou vazbu "není to můj job" jsem slyšel v rozmezí několika hodin už podruhé. Asi se specializace velice zúžila. To je logika vývoje, s tím jsme vlastně počítali.

Na chvíli jsme umkli. Přiznám se, že jsem cítil přece jenom určité napětí, ale byl jsem rád, že nedošlo k ostřejší kontroverzi a že jsem se nenechal vyprovokovat k hádce. Ne snad, že by mě vyprovokovat chtěli, ale takhle to bylo lepší.

Vešla Anit. Zase mi svým výrazem připomněla krůtu. Co se dá dělat, asi je jí to souzeno. Podala Jimu Fatovi kartičku. Podíval se na ni. Zřetelně jsem viděl, jak stiskl rty, až mu zbělaly.

Pomalou zvedl oči ke mně.

"Tak je to jasné," řekl, "v ústřední evidenci vaše otisky mají!"

Bum!

Tohle jsem opravdu nečekal.

Seznamte se

Miniprůvodce městem pod Ještědem

Mezi nejzajímavější pozoruhodnosti města patří zoologická zahrada. Byla založena roku 1904 členy ornitologického spolku, kteří snad ani neměli v úmyslu zakládat velkou zoologickou zahradu, protože své expozice zpřístupnili veřejnosti až po patnácti letech.

Na počátku omezený počet druhů zvířete se časem rozrůstal, a zvětšovala se proto i plocha zahrady. Po druhé světové válce bylo ZOO natolik devastováno, že se dokonce uvažovalo o jeho zrušení. Naštěstí se tak nestalo díky obětavé práci nadšených zoologů. Postupně se začalo s přestavbou některých pavilónů, výstavbou nových objektů a modernizací výběhů. Značně se rozšířila i plocha ZOO.

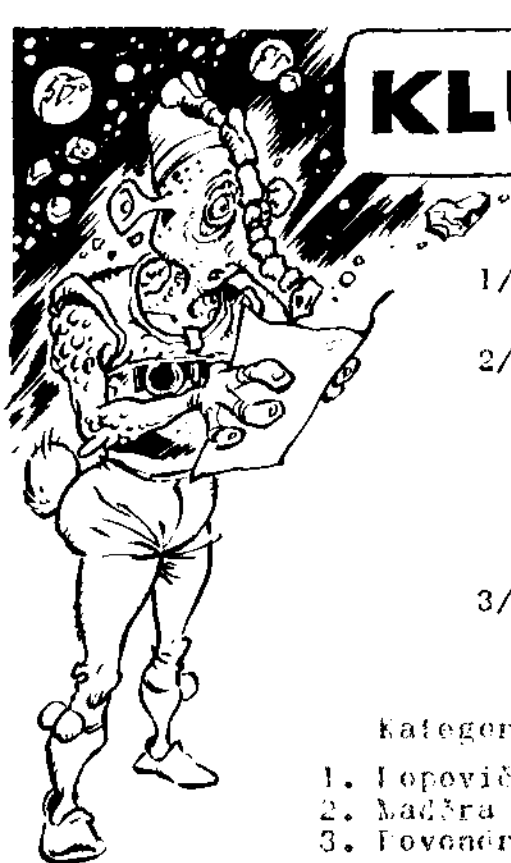

Při vstupu do zahrady je v současnosti první setkání se zvířaty určeno nejmenším návštěvníkům, kteří se mohou svést na ponících v dětské jízdárně.

Hlavní dominantu horní části zahrady tvoří nový pavilón žiraf a nosorožců. Žirafy svou krásou a velikostí upoutají snad každého návštěvníka, stejně jako skupina slonů největších suchozemských savců, která žije v zoologické zahradě již od roku 1967.

Údolní část zahrady lze rozdělit na tři oddělení - úsek ptáků, opic a šelem. Vyhledávanou atrakcí, zejména v době krmení, jsou také lachtani hrivnatí, udivující návštěvníky svým plaveckým uměním. Velké pozornosti se těší i tučňáci Humboldtovi, kteří mají vlast v chladných vodách Jižní Ameriky. Že se jim i v Liberci daří dobře, dokládá i jejich letošní první mládě. Můžete se o tom konečně sami přesvědčit denně od 8 do 18 hodin, kdy je zahrada otevřena, a zároveň se seznámit i s dlouhou řadou dalších, neméně atraktivních skupin zvířete z nejrůznějších částí světa.

KLUBOVÉ ZPRÁVY..

- 1/ Koncem května oslavil náš klub třetí rok svého trvání.
- 2/ SFK Trifid PKO připravuje další koncipovaný pořad s názvem "JÁ, ROBOT".

Jeho obsahem je vývoj literární a filmové rodoby umělé bytosti - robota. S předvedením liberecké veřejnosti se počítá v podzimních měsících letošního roku.

- 3/ Výsledky kreslířské soutěže
SPACEROID
neboli o vesmírnou příšerku

Kategorie do 10 let

1. Popovičová I. /9/ Raspenava
2. Mačšra I. /6/ Nové Město p.S.
3. Povenčrovi A+Š /5/ Kladno

Kategorie do 15 let

1. Jaremová A. /11/ Raspenava
2. Perná J. /13/ Raspenava
3. Brodčová H. /13/ Praha

Kategorie nad 15 let

1. Koděrová Z. /19/ Liberec
2. Zelenka R. /23/ Praha
3. Štule J. /39/ Frýdek-Místek

Čestná uzpání : Veselý, Klč, Tůma, Kroll.
Cena SFK Trifid : Zelenka

Celkem : 273 prací

- 4/ Libercon 87 - první setkání sci-fistů v Liberci

LIBERCON

SETKÁNÍ PŘÍZNIVCŮ SCI-FI
ZIMA 1987

Termín : 4.- 6. prosince 1987

- Vyhlášení výsledků soutěže "O cenu Jakuba Arbesa"

- Vyhlášení výsledků soutěže "0 fanzin roku"
- Velká zimní hra
- Burza knih, sf zajímavostí
- Besedy
- Videofilmy
- Různá překvapení přímo na místě

Předběžný zájem adresujte na Klub Horizont PKO
Ještědská 535
Liberec 7
460 07

Přesné informace obdržíte poté písemně.

5/ Literární soutěž "0 cenu Jakuba Arbese".

Podmínky soutěže:

Téma - povídka s tajemstvím

Kategorie - jediná, otevřená pro amatéry
i profesionály

Rozsah - počet stran libovolný, práce zasílejte
ve třech kopiích

Uzávěrka - 31.10.1987

Adresa - klub Horizont /viz výše/

Vyhodnocení - u příležitosti Liberconu 87

Upozornění - soutěž bude vyhodnocena způsobem anonymním, proto
své příspěvky před odesláním vložte ještě do čis-
tých obálek a zalepte. Svě jméno a adresu uveďte
jen na první obálku.

Poznámky - s výsledky soutěže budou všichni seznámeni
- ocenění autoři budou čestnými hosty Liberconu 87
- SFK Trifid si vyhrazuje právo otisknout některé
z povídek ve svém fanzinu Trifid, vydávaném
FKO Liberec

6/ APOLLO 11

SFK Trifid PKO Liberec předvedl veřejnosti další koncipovaný
pořad z vlastní dílny - Apollo 11 (sf příznivcům bude
zopakován na Liberconu 87).

Zavzpomínat si na okamžiky, kdy na jiném nebeském tělese
přistál první člověk, přišlo zhruba 60 diváků. Silně zapůso-
bil i dokumentární film, jehož videozáznam je v současnosti
v majetku klubu.

7/ Interfona Liberec natočila snímek určený pro soutěž v Českých Budějovicích ve spolupráci s naším sf klubem. Jmenuje se "Útěk" a účastníci Liberconu si ho také jistě budou mít možnost poslechnout.

Psat o LUDVÍKU SOUČKOVÍ není vůbec jednoduché a již vůbec si nepřipouštím možnost, že by se mi vůbec mohlo podařit jeho osobnost charakterizovat. Má to totiž hned několik důvodů.

1. Vážím si Ludvíka Součka jako spisovatele knížek zabývajících se vědeckou fantastikou
 - Cesta slepých ptáků, Runa Rider, Sluneční jezero, Pevnost bílých mravenců, Blázni z Hepteridy, Zájem Galaxie...
2. Obdivuji jeho vypravěčské umění v krátkých sci-fi povídkách
 - Bratrstvo Černé planety, Hippokratův slib, Pan kolega...
3. Fascinují mě nápady v dílech, která se snad dají zařadit do literatury faktu
 - Tušení stínu, Tušení souvislosti, Rakve útočí, Otazníky nad hroby, Kam nedosáhne hlas, Nebeské detektivky...
4. Je mi smutno, když si uvědomím, že Ludvík Souček už není s námi. A tak místo povídání uvedu alespoň krátký citát z povídky "Železo přichází z hvězd":

"Když trochu třesoucí se rukou odemykal zrezivělý a skřípající zámek u vrátek zahrady, ohromilo ho náhlé poznání, které vykrystalizovalo do slov sice zašeptaných, ale ve ztichlém večeru pod komorní hůrkou přece jen dost zvukných: Propána, já jsem asi mluvil s hvězdami..."

Tomáš Hasil

KLÍČ K BRÁNĚ VESMÍRU

Na stránkách románů a povídek autorů žánru sci-fi se člověkem vytvořené předměty pohybovaly v kosmu dávno před tím, než se opravdu podařilo uskutečnit onen obrovský sen, převelikou touhu, zrozenou na samém úsvitu lidských dějin.

Teprve koncem čtyřicátých a začátkem padesátých let tohoto století dosáhlv lidské znalosti a technika takové úrovně, že bylo možno zamýšlet se nad vypuštěním prvního umělého tělesa do vesmíru.

Celá armáda sovětských techniků a inženýrů se posílila do tohoto obrovského úkolu, přičemž cobyhly prakticky jakékoliv zručnosti, ale i informace o horních vrstvách atmosféry, o šíření radiových vln ionosférou a meteorickém nebezpečí.

Na základě všech tehdejších znalostí a předpokladů a podle požadavků vědců byla tedy zkonstruována první umělá družice Země - Sputnik. Družici tvořila kulovitá hermetická schránka z hliníkové slitiny, naplněná bezvodým dusíkem o tlaku 0,13 MPa. Uvnitř byl umístěn blok chemických zdrojů elektrické energie, vysílací aparatura, systém teplotné regulace, čidla teploty a tlaku a kabelová síť. Jako nosný prostředek posloužila modifikace mezikontinentální balistické rakety.

Raketa s první umělou družicí Země byla vypuštěna 4. října 1957 ve 22.28 hodin moskevského času. Po oddělení družice od nosné rakety začaly pracovat vysílače s výkonem 1W. Na frekvencích 20 a 40 MHz předávaly údaje z teplotního a tlakového čidla změnou délky signálů a délkou pauzy mezi nimi. Současně se na posledním stupni rakety otevřel odrážec, jehož pomocí byl sledován pohyb rakety. Doba oběhu činila 96,2 minut a sklon oběžné dráhy k rovině rovníku 65° .

První družice Země setrvala na své dráze 92 dní a za tuto dobu uskutečnila 14 000 oběhů. 4. ledna 1958 vstoupila do horních vrstev atmosféry a zanikla.

Tato, co do hmotnosti nepatrná věcička, malý výtvar lidských rukou, měla nesmírný význam, neboť byla klíčem, který člověku otevřel bránu vesmíru.

Petr Kotek

Vysvětlení pro všechny příznivce sci-fi, kterým se náš fanzín dostane do rukou.
Tento náš zpravodaj je sice útlejší a jinak uspořádán než obvykle, avšak nechceme Vás o nic ochudit. V příštím zpravodaji, který vyjde u příležitosti Liberconu, Vám vše vynahradíme.

Redakce.

K OTÁZKÁM SCI-FI

HUMORNĚ
VÁŽNĚ
KRESBOU
PÍSMEM

LIBERCON bude posledním setkáním fanoušků vědecké fantastiky v letošním roce. Jaké přání by Vám SFK Trifid měl splnit?

Redační rada : Tomáš Hasil, Bohuslav Jindra, ing. Ladislav Říha,
Miroslav Schönberg

Jazykový poradce : Oldřich Škrbel

Tisk : Severografia, n.p. Liberec

Počet výtisků 200

Neprodejné. Povolovací číslo : o 350027586

22.9.1987

